

Letna plača 2 gold.
Družtveniki dobivajo
list brezplačno.

☉☉

„Delaj, nabiraj, pomnožuj.“

Učitelji, dijaki in
nepremožni kmetovalci
plačujejo le po 1 glid.

☉☉

SLOVENSKA

ČEBELA.

Družbeni list za prijatelje čebelarstva
po Kranjskem, Štajarskem, Koroškem in Primorskem.

Obseg: Kratko poročilo o 27. občnem zboru nemško-avstrijskih čebelarjev v Dunajskem Novomestu od 10.—14. septembra 1882. — Spremen pravil za potovalne zборе avstrijsko-nemških čebelarjev. — Osoda umetnih rojev v 27. občnem zboru v Dun. Novomestu. — Čebelarstvo na razstavi v Terstu l. 1882. — Letni račun.

Kratko poročilo o 27. občnem zboru nemško-avstrijskih čebelarjev v Dunajskem Novomestu od 10.—14. sept. 1882.

(Dalje in sklep.)

Gosp. Lehcen pravi: Prašanje o prezimovanji sega globoko v dejansko čebelarstvo. Naj naznam skušnjo, ki sem jih o tem na Hanoveranskem nabral. Kaj pa je treba, da bode čebelno ljudstvo dobro prezimovalo? 1. je treba, da je panj čebelni; 2. da je matica mlada; toraj nikar panja prezimovati, če ima več kakor dve leti staro matico, ali pa mu mlado rodovitno preskerbeti; 3. da ima panj dovolj medú. Vsi čebelarji, ko morajo o toplih dnevih pozimi ali zgodaj na spomlad pitati, opravljajo prav budalasto delo. Po pitanju se čebele le dražijo, s tem si napravljajo preveč toplote, silijo prižrelicu vun, a radovednost bo kaznovana, nazaj ne pridejo več. Prazni ali saj malo čebelni panji, so plača za nespametno delo. Toraj, če je treba, pitajte zgodaj na jesen, kakor je moj predgovornik priporočal; 4. treba je tudi notranje panja pregledati, prestaro satovje z novim zamenjati. Vidim sicer marsiktere čebelarje z glavo zmajevati, je pa vendar le tako. Mnogo jih misli, staro satovje je toplejše, kakor novo. Ne bom ugovarjal, pač pa terdim, da s tem še ni vse opravljeno. V teh celicah bode stavljena prihodnja zalega — prihodnji zarod; celice pri starem satovji so pa že prenapolnjene s ostanki stare zalege, zatoraj veliko manjše, kakor nove pravilne, kaki bode tedaj prihodnji zarod? Treba je dalje gledati, da panj nima preveč medú t. j. da satovje ni večinoma z medom napolnjeno, ker potem imajo čebele premerzlo, ker imajo za svoj zimski sedež premalo prostora. Če imajo čebele kakih 10 satov v panji ter jih 6 od teh zasedajo, ne popravljajmo; čebele si bodo potrebno same preskerbele.

Gosp. Ilgen pravi, da mora g. Leheen-u zaradi budalostega dela (po zimi pitati) vendar le ugovarjati. Tudi jaz sem včasih tako svaril, a lansko leto sem si mislil: Enkrat moraš pa vendar sam poskusiti, da zamoreš potem iz skušnje govoriti. Res, letos sem imel pozni roj, katerega bi bil pa zaradi matice rad ohranil. Ker pa v zgodnji jeseni zaradi opravi ga nikakor nisem mogel pitati, sem ga mogel prav pozno na jesen in čez celo zimo pitati in panj je letos prav dober. Tedaj zimsko pitanje vendar ni bilo budalasto delo. Pital nisem z medom, ampak z kandis-sladkorjem in sicer zgoraj pri vehi, čez katero sem okroglo steklenico poveznil, ki je bila s platnom zavezana, tako da je sladkor skozi solzil. Čebel je bilo vedno polno, ki so sladčico strastno sesale. Če se v merzlih zimah preskerbi za toplo stanovanje; če se odvrta vsako vznemirjenje čebel in če se od zgoraj s kandis-sladkorjem pita (méd bi ne mara čebele podkuril), me tudi zimsko pitanje nič ne skerbi, kakor bilo bi škodljivo; toraj tudi mislim, da delo ni budalosto ali nespametno.

Dalje tudi tega ne poterujem, da bi se plemenjakom vsako leto mlado satovje preskerbovalo. Kje ga bomo pa mi — navadni čebelarji — jemali? Kateri se le edino s čebelarejo pečajo ali s tem kupčujejo, takim je mogoče, navadnim čebelarjem gotovo ne. Jaz imam panj, katerega se njegovega satovja že deset let nisem dotaknil, t. j. ga ne izrezal in z novim nadomestil in vendar vedno dobro napreduje.

Opombica vredništva. Mogoče je marsikaj na svetu, pa tudi marsikaj neverjetnega, na bel papir se pa lahko oboje piše. Gotovo bi bil panj bolje napredoval, ko bi se bil včasih čebelar tudi notranjega malo dotaknil. Priporočevanja tako delo nikakor ni vredno.

G. Günther se potem oglasi ter pravi: Na besedo napeljana in nadaljevano po g. Leheenu nastavim svoj kratki opomin. G. Leheen pravi, da čebele na spomlad ne morejo zalege nastavljeti, kjer je rožni med. No, to umé se samo po sebi; kjer je posoda polna, kaj drugega ne gré noter. Da bi pa taki panji, ki imajo mnogo rožnega medu malo in neredne zalege nastavljali, ne priterdim, ampak sem popolno nasprotnih misel. Imel sem panje, ki so bili v jesen napolnjeni z rožnim medom, in na spomlad so bili ti ravno naj boljši. In le pomislimo: Če čebele nimajo mnogo rožnega medú, s čem bodo pa zalego kermile? Ali ne morejo mnogo zalege staviti, ali stavljene ne morejo preživeti, ali pa ji morajo neutegoma rožnega medú iskati. No, na spomlad, kje meseca sušca, včasih tudi nekaj dni pred, se o toplem vremenu že dobi; kje pa se dobiva, če ga ni v panji, konec meseca prosinca, ali v začetku svečana? In vendar dobri panji takrat že mnogokrat zalegajo.

Kar pa Leheen pravi o prezimovanju v novem ali starem satovju, je pa resnično. Stareje kakor je satovje, tem manjše je tudi votlina celic, toraj tudi manjši zarod, dokler se ves ne popači. Tudi zaradi pitanja čebel po zimi se skladam z besedami g. Leheena. Le po zimi ne pitati do skrajne potrebe. Pač se prigodi, se je že tudi meni, da so čebele dobro prezimile v kljub zimskemu pitanju; a to so izjeme; glavno vodilo mora čebelarju vselej biti, da prelahke plemenjake zgodaj na jesen pita, znabiti že kje drugo polovico avgusta, ali saj prve dni septembra; tako si čebele zimsko gnjezdo same vredijo ter dobro prezimujejo. (To vodilo veljá, se vé, le za bolj severne kraje brez jesenske pašé. Vredn.)

G. Klausmeyer priterduje, da je pitanje plemenjakov le dobro, če se zgodi zadosti zgodaj. On pita pozneje, n. pr. meseca novembra, celó tudi decembra le s kristaliziranim sladkorjem, nikoli pa s kandiranim (kandis). Sicer pa ne pové nič novega.

G. Šahinger mora v neki reči g. Lehcenu ugovarjati. On namreč preveč čisla mlade matice ter zaverže čez dve leti stare. Na Hanoveranskem se to lahko izvršuje, kjer tam vsako leto dve tretjini panjev zažvepljajo in le eno tretjino prezimujejo. Našim čebelarjem bi tega ne svetoval. Mar li nimamo izgledov dovelj, da tudi tri in večletne matice so jako rodovitne? Prestaro matico bodo čebele že same odstranile. Ni na tem ležeče, če je matica mlada ali stara, ampak če je panj močen ali slab, če napreduje ali slabí.

G. Lehcen se še enkrat oglasi, ter pravi: Kar sta govorila in priporočevala gg. Ilgen in Günther, bile so izjeme, izjema pa ne sme biti vodilo. Tudi jaz sem že po zimi pital in se mi je posrečilo, a zopet rečem: Bila je tudi pri meni izjema, vodilo nam vendar le nikoli ne smé biti.

Prestopim pa na ugovor g. Šahingerja. Ne vem, mu li panji vselej rojstni list matice kažejo, ali kako? Lahko se primeri, da nam panj tri, štiri leta, da celo šest, sedem let dobro napreduje in ga zarad tega hvalimo — pravimo znabiti: ta matica dobro dela ali še zmirom dobro dela; je pa li matica vse leta ista, to je pač drugo prašanje; mogoče da se je že dvakrat, trikrat premladila. Vodilo pa nam mora biti, da mlada matica je rodovitniša, kakor stara. Ta se pa ne spoznáva na jesen, veliko več na spomlad in poletni čas je treba opazovati, kako matica zalego dela. Če zalega ni tesno druga pri drugi, ampak raztresena, se mora za drugo matico skerbeti, bodisi ta mlada ali stara. G. Klausmeyer opomni, da na starosti matice ni toliko ležeče, ampak na rodovitnosti.

Je pa zalega gosta, druga tik (zraven) druge pustimo matico v panji, bodi si stara dve ali tri leta; nespametno bi bilo, dobro matico odstraniti. (Klicí po sklepu te obravnave).

Predsednik, g. Pöck, tedaj obravnava tega prašanja sklene, ter dá besedo g. Töplerju, da upelje novo prašanje, namreč: Kako se prelahki panji vendar zanesljivo in ne drago prezimujejo?

G. Töpler pravi: Slavni zbor! Kakor hitro čebelna paša mine, mora umni čebelar takoj na žetev misliti in kar je panjev pripravnih za prezimovanje določiti. Dobro prezimovanje je poskušnja umnega čebelarja in malokateri jo dobro izvrši in tudi ta ne vselej. Kako pa panji prezimijo, je na tem ležeče, kako se za prezimovanje pripravljajo. Glavna reč pri tem je kakor znano, da čebelar dobro vé, kako je v panji z matico, z množino čebel in kermo — medom. Pri slabi letini, kakor je letos povsod, bode znabiti marsikomú všeč slišati, kako se tudi na medu revni panji vendar lahko in po ceni prezimijo.

Glavno vodilo je pri prezimovanji, da čebelni panj z malo medom laglje prezimuje, kakor maločebelni panj z mnogo medom ter še primeromo veliko manj medú povžije. Toraj brez pomislika in usmiljenja se morajo panji združevati, če se od njih gotovo ne vé, da bodo tudi hudo in dolgo zimo prestali.

Pametno je tudi, da se preveliko namnoženje čebel vstavlja. Kaj pomaga, če se čebelice tako pozno izvalijo, da tisto leto ne morejo nič več dobiti? Le prazen, požrešen kapital so. Manj kakor je medú, dražje je prezimovanje. (Ta odstavek se s poprejšnim nič kaj ne vjema. Vredn.)

Vsak panj mora imeti medú za zimo saj 15 do 20 funtov, močni panji še več. (Panji, stojaki, so po Nemškem veliko večí, kakor pri nas ležaki.) Pa ni gledati le na težo medú, ampak na njegovo kakovost. Zledenena sterd, (méd), ni za zimo, ker ga čebele zaradi pomanjkanja vode ne morejo razkrojiti.

Naj boljše stori, kdor revnim panjem zalepljene satove dodá. Če pa medú nima, naj pita s kandis-sladkorjem, katerega naj tako le pripravi: Na 1 funt sladkorja naj vlije pol litra vodé ter kako četertinko uro na žerjavico postavi. Pene naj se doli pobirajo. Ta gosta tekočina je naj boljša za pitanje čez zimo, ker ne vré in se ne skisa. Tudi slad se sme čebelam pokladati, ki jim za zimo prav dobro ugaja.

Pita pa naj se hitro dan za dnevom in sicer naj se da čebelam veliko na enkrat; sicer čebele le dražimo, da začnejo zalego nastavljeti, kar si pa o tem času ne moremo želeti. — Enako je treba gledati, da se čebele o hudem mrazu lahko od sata do sata pomikajo. Kdor čebelari z romčeki, naj satovje predere, da bodo čebele laglje od sata do sata se pomikale.

Toraj združevanje slabih panjev; dodajanje zalepljenega medú; zgodnjo, obilno pitanje z medom, sladkorjem ali sladom, to so glavne reči, ki jih moramo pred očmi imeti, če hočemo tudi slabe, lahke panje vendar zanesljivo dobro prezimovati in na spomlad veselje od čebelarstva imeti.

Grof Pfeil se na-to oglasi ter pravi: Moj predgovornik svetuje na jesen zalego po moči vstavljeti: Jaz pa svetujem se v tej reči ne prenačliti. Čebele čutijo že po svoji naravi ter tudi na jesen malo zalege stavijo. Če jim še to branimo, imamo čez zimo le stare čebele in na spomlad — le merličé. Potem svetuje g. Töpler razne sladkarije kot nadomestek pitanca. Po moji skušnji je navaden sladkor še naj boljši. Ga kuhati, pene posnemati, i. t. d. ni prav nič treba. Prav po domače naj se dene nekoliko manj vode kakor sladkorja, se čez razsekan sladkor vlije in vse se bode samo razkrojilo. Opomnil, bolj prav, prašal bi rad nekaj o tej priliki. Vselej sem zapazil, da so čebele tako pičo le prav počasno, ali pa celo ne zalepile, če ravno sem zgodaj pital. Od kod in zakaj to, da sladkor čebele tako nerade zalepijo? Škode sicer nisem nobene zapazil, sladkor ni postal kisel in čebele so bile zdrave pri tej kermi.

G. Ilgen pravi: Prizadejal si bom na prašanje odgovoriti, ker mislim da imam nekoliko skušnje v tem. Čebele zalepijo méd le, dokler je še nekoliko več toplote v panji in menda so tudi same nekako bolj razvnete. Sladkor ne bo čebel nikoli tako razdražil kakor méd, ostanejo bolj hladnokervne, tedaj tudi manjka potrebne toplote in volje za to delo. Svetujem pa, da kdor s sladkorjem pita, naj pita prav močno, če jim ga da tudi več funtov na dan. Tako le se razunamejo ter si delajo več toplote v panji in sladkor tudi zalepijo.

G. Fišer pravi: Gospoda! kar ste tú nasvetovali, storim prav z malim trudom. Dal sem si narediti sodček in tega napolnim do polovice z vodo, potem denem noter sladkorja, kolikor ga voda zamore razkrojiti (malo manj

ali več vode, nič ne dé, čebele si že same prav vravnajo.) In zdaj kar zajemam in dajem vsakemu po potrebi, vselej pa veliko na enkrat, tako da v dveh, treh večerih si morajo za celo zimo zadosti nanesti.

Podpredsednik Vogel k tej obravnavi dostavlja: Večkrat sem bil že prašan, kaj mislim od pitanja s sladom (Malz, Malzsirup, sladkorna pataka.) Na spomlad sem že tudi jaz s sladom (in nekoliko sladkorja zraven) pital in nisem nič škodljivega zapazil. A na jesen pa nikomur ne svetujem s sladom pitati, če želi na spomlad še kaj živega ljudstva v panjih imeti. Naj hvallisanje nikogar ne golfa. Vem izgled, da je bilo na jesen 40 panjev s tem pitano in na spomlad — le 40 merličev.

Ne le denar je zaveržen, tudi panji so s takim pitanjem končani.

Podpredsednik Vogel nasvetuje potem, možé za presojevalni odbor, ki bodo brez ugovora izvoljeni in izvolitev tudi sprejmejo.

Prične se potem obravnava o prašanji: Kaki dobiček se doseže z napajanjem čebel in kako naj se to zgodi? Naj pred govori g. Gatter iz Simeringa blizo Dunaja, ki pravi: Napajanje čebel je delo čebelarstvo, ki je še veliko premalo znano. Znano je pač, da čebele tudi vode potrebujejo; zakaj kdo še ni vidil ljubih čebelic vse polno po vodo hoditi na vodnjake, studence, tudi mlake in gnojnišča, če boljše nimajo. Ravno o poletnem času vode naj bolj potrebujejo. Jaz sem to že dolgo vedel, a tudi dolgo preziral, kakor čebelarji sploh tako delajo. Na veliko korist napajanja čebel me je opomnil dekan Gröbl. Obiskal sem ga pri neki priliki ter našel pri čebelnjaku, ki je ravno razdeljeval. Rekel je, da to je jako potrebno za napredek čebel. In ko sem bil kake dva dni pri njem, sem se o tem lahko prepričal. Vidil sem namreč, da le mali panj ni vzel ponujene pijače (ker je ravno potreboval ni); zato so je pa drugi toliko vzeli, da sem se le čudil. Poskušal sem potem to doma ter se če dalje bolj prepričal o koristi napajanja. Odložil sem dva enako stara in enaka čebelna panja; enega sem napajal, drugega ne. Učinek me je osupnil. Pri panji, ki je imel vode dovolj, sem zapazil, da je mnogo bolj čebelen, kakor uni nenapajan in rojil je tri tedne popred, kakor nenapajan. Naj se to dozdeva komu tudi neverjetno, je pa vendar polna resnica. Nisem tega zapazil le pri enem panji, ampak večinoma pri vseh sem opazoval večji napredek, od kar sem začel čebele redno napajati. — A kako naj se pa to zgodi? Navadni čebelarji so s tem zadovoljni, da v kaki posodi vodo pred čebelnjak postavljajo. Pripoznam, da to pri ugodnem vremenu tudi zadostuje. A vselej — zlasti na spomlad ne — se ni na vreme zanašati, čebel pa, ki pri neugodnem vremenu po vodo hodijo, se le malo povrne. S tem se doseže: 1. da imajo čebele o vsakem času vode zadosti, in 2. da čebele vodo prenašajo, kakor zunaj kaj drugega delati ne morejo. Na spomlad tedaj najdete pri meni v vsakem panji koritce z vodo; kdor hoče, se pa tudi lahko prepriča, da so moji panji tako čebelni, da si ni treba boljših želeti. Rad bi, ko bi tudi drugi gospodje hotli o napajanju čebel besedo reči, ker po raznih skušnjah se reč še le popolno pojasni.

Gosp. Majer vse to potrdi ter pravi o kratkem: Jaz sem napajanje tudi poskušal in se prepričal, da je prav koristno za napredek panjev.

Gosp. Lehcen: Ne dá se tajiti, da čebele zraven pitanca vodè potrebujejo in da je gotovo koristno, če se jim vode preskrbi na takem kraji, ker se ne ponesrečijo. Ali kdor ima veliko čebelarstvo, naj gleda, da bode voda stalno kje v obližji, ker z napajanjem vsakega panja posebej bi preveč časa zgubil. Dalje bi jaz opomnil, da čebele iščejo veči del slane vode, zato jo tudi iščejo po gnojiščih in drugih takih krajih. Da bi napajan panj več nanesel, ali bolj čebeln, kakor g. Gatter zatrduje, bi pa jaz komaj verjel. Mislim, da so bili gotovo drugi vzroki, da je napajan panj bolj napredoval, kakor ne-napajan.

Gosp. Gatter zavrača: Da čebele večkrat slane vode iščejo, je istina, a temu se lahko pomaga, če se vodi malo soli pridene. Vidimo pa tudi, da čebele ne obiskujejo le mlake in gnojišča, ampak tudi studence in potoke s popolno bistro vodo in sicer to večkrat, kakor gnojišča.

Ker se nikdo več ne oglasi o tej tvarini, se posvetovanje o tem sklene. Nauk iz tega pa je s kratkimi besedami sledeči: Napajanje čebel je koristno in večkrat potrebno; kdaj pa je potrebno in kako naj se zgodi, mora umni čebelar sam presoditi.

Spremen pravil za potovalne zборе avstrijsko-nemških čebelarjev.

Na 27. zboru avstrijsko-nemških čebelarjev v Dunajskem Novomestu se je nekaj posebnega zgodilo, kar do zdaj še na nobenem zboru ne; to namreč, da je več slovečih čebelarjev tirjalo preosnovo pravil za potovalne zборе. Da naši bralci reč umejo, moramo malo dalje nazaj pogledati.

Leta 1850 je učitelj Andrej Šmid razposlal poziv, naj bi se osnovala pravila, po katerih bi imeli umni čebelarji vsako leto svoj shod ter se pogovarjali o skušnjah, ktere so pri čebelarstvu zadobili, tako bi se umno čebelarstvo če dalje bolj širilo ter čebelarjem in deželam če dalje veči dobiček donašalo. Da bi to uplivalo na širje kroge, je bilo sklenjeno, da bode shod ali zborovanje umnih avstrijsko-nemških čebelarjev vsako leto na drugem mestu in sicer enkrat na Nemškem, drugikrat na Avstrijskem. Društvo se je osnovalo, pravila posvetovala in sprejela in potovalni shodi ali občni zbori avstrijsko-nemških čebelarjev so se pričeli. V 32 letih jih je bilo 27 zborov, tedaj pet manj, kakor na vsako leto.

Kakor se povsod rado kaj človeškega priplazi, tako se je tudi tù zgodilo. Nemčija je bila po dvakrat, trikrat na vrsti, preden Avstrija enkrat; veliko besedo so imeli povsod le Nemci (včasih so bili tega avstrijski čebelarji tudi sami nekoliko krivi. Vredn.); nekako preziranje pri razdelitvi premij in daril in še marsikaj družega je obudilo pri avstrijskih čebelarjih nekako nevoljo in željo po spremenu. Poslednjič so bili tudi rečni vzroki. Knez Bismark je hotel naložiti visoka carina na vvaževanje medú in voska ter je tirjal od čebelarskega društva za Avstrijo in Nemčijo, da izreče svoje mnenje. Odbor bi se bil rad izrekel za vvaževalni davk, a bal se je zamere Avstrijcev, zato ni storil ničesar. In tako je želja po ločitvi na tihem že zdavnej tlela, ali pokazal se je dim, t. j. take želje so se začele očitno izgovarjati in letos

je čebelar grof Pfeil očitno pred zborovalce stopil ter nasvetoval spremen pravil ter takoj tudi svoj predlog stavil. Predlog je podpisalo 10 naj imenitnejših čebelarjev; med njimi Dzierzon, baron Bela-Ambrozij, Gatter, Günther, i dr.

Nekaj zborovalcev je imelo še nekaj pomislikov o preosnovi društvenih pravil, ki jih pa tú ne bomo priobčevali, ker so bili večji delj neznaatni. Obveljalo je konečno pri glasovanji ter z veliko večino bilo sklenjeno, da naj grof Pfeil svoj predlog predloži in naj se izvoli odbor, ki bode te predloge pretresoval ter jih prihodnje leto 28. občnemu zboru avstrijsko-nemških čebelarjev v posvetovanje in poterjenje predložil.

Predsednik potem stalnega podpredsednika Vogel-na prosi, naj imenuje gospode za odbor, ki bodo predloge za preosnovo temelito pretresovali ter vse potrebno za drugo leto pripravljali. Gosp. Vogel nasvetuje, naj se volijo sledeči gospodje: dr. Dzierzon, Gravenhorst (Nemca), grof Pfeil, baron Bela-Ambrozi, Šahinger, Budiegizki (Avstrijci). Pri glasovanji so bili nasvetovani gospodje za odbor sprejeti in tudi sami so izvolitev sprejeli. Gospodje bodo delali pod predsedništvom stalnega podpredsednika Vogel-na.

Želeti je, da bi preosnovana pravila čebelarstvu Avstrije in Nemčije v korist bile in vsaj glavne čebel. mojstre zadovoljile (vseh tako ni mogoče), sicer je konec avstro-nemških čebelarških zborovanj blizo.

*

Osoda umetnih rojev v 27. obnem zboru v Dunajskem Novomestu.

Kakor je bralcem „Čebele“ znano, so včasih vsi izobraženi čebelarji goreli in živeli za umetne roje, nasproti pa so bili navadni kmetiški čebelarji bolj za naravne roje. Kdo ima prav? Kar se malokdaj primeri: Obe stranki. Poročevalec o tem prašanji je naj prej dokazal, kedaj čebele rojijo, kake pogoje morajo v panji biti, preden panj roji ter potem rekel, da enake pogoje morajo v panji biti, če hočemo, da bi umetni panj in njegov oče dobro napredovala. Potem je izrekel sledeča dva, resnična stavka, kot vodila za čebelarje:

1. Novinec v čebelarstvu naj čaka in jemlje le naravne roje tako dolgo, dokler se bode z življenjem in delovanjem čebelnim dobro soznal.

2. Izveden čebelar pa sploh ne bo odločeval in se izrekel, so li boljši naravni ali umetni roji, ampak bo vselej posebej odločil, kar mu bode boljše sodilo.

To je resnično naj boljše pravilo. Toraj nimajo prav, kateri umetne roje popolno zametujejo, n. pr. jih je imenoval bar. Bela-Ambrozi pogin čebelarstva; pa ravno tako nimajo prav, kateri naravne roje zametujejo, ter le od umetnih vso srečo pričakujejo, kakor n. pr. g. Ilgen, ki je terdil, da učitelji, vradniki i. dr. brez umestnih rojev celó čebelarstva gojiti ne morejo. Eno kot drugo je pretirano; umen čebelar čišla naravne in umetne roje, dela pa sprti vselej, kakor mu okoljšine kažejo.

*

Čebelarstvo na razstavi v Terstu I. 1882.

Letošnja razstava v Terstu je veljala svečanosti petstoletnice, od kar je Terst v oblasti Avstrije.

A čebelarstvo je bilo naj slabejše zastopano. Temu je bila kriva ali nevednost ali pa hudavoljnost izvrševalnega odbora. Odločno namreč se je zanimalo sprejetje živih čebel, in še-le malo pred začetkom razstave je bilo rečeno, da se bodo sprejemale tudi čebele. Zatoraj tudi nikdo ni bil na to pripravljen, le naj marljivši čebelarji so vendar nekaj razstavili obžalovaje, da jim ni bilo mogoče kaj boljšega pripraviti.

1. Iz tržaške okolice se je naj bolj odlikoval župnik na Opčini, č. g. Fr. Čebular. Razstavil popoln čebelnjak s čebelami, panji in orodjem. Prejel je sreberno svetinjo. Drugi (Schröder ml.) je razstavil nekaj čeb. orodja in razni méd, ki se v Teržaški okolici dobi.

Iz Goriškega sta razstavila g. Izidor Paglaruci precej visok lezak z romčeki in č. g. Andrej Pavletič tudi panj s premakljivim satovjem in nekaj voska, médu i. dr.

S Kranjskega so več raznega razstavili baron Rothschild, Primož Hudovernik, Alojzij Šrey in še nekdo s številko 435, imena pa nisem videl.

Iz Dalmacije je več čebelarjev skupno raznih reči razstavilo.

Zraven tega so bile še malenkosti iz Dunaja in Českega, pa vse sem tertje raztreseno. Kdor ni bil izveden čebelar in takih reči še ni vidil, še vedel ni, kaj je in čemu je vse to.

Letni račun

čebelarskega društva v Ljubljani za leto 1882.

I. Dohodki:

1. Letnina udov	124 gld. — kr.
2. Na zaostali letnini prejšnjih let	15 " — "
3. Za prodane letnike	3 " — "
4. Državna podpora	150 " — "
5. Dar Kranjske hranilnice	50 " — "
Vkup	<u>342 gld. — kr.</u>

II. Stroški:

1. Za poštno marke	15 gld. 60 kr.
2. Za tiskovino lista in družega	125 " — "
3. Za potrebne časnike	8 " — "
4. Za naslove, marke za pisma, razpošiljanje in druge potreščine	45 " — "
5. Lanski primanjkljaj (gl. račun preteklega leta. Čeb. št. 12).	<u>724 " 12 "</u>
Vkup	917 gld. 72 kr.

Stroški z dohodki primerjeni, se pokaže končno primanjkljaj z 575 gld. 72 kr.